

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 7 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko M. G. o zapłatę.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 339 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy powódka przedstawiła fakt zawarcia i wykonywania umowy numer (...) z dnia 30 marca 2005 r., a pozwany na żadnym etapie postępowania nie ustosunkował się do twierdzeń pozwu, w związku z czym Sąd był zobowiązany do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powódki;

2. art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie przez Sąd za przyznane twierdzeń strony powodowej o okolicznościach faktycznych i o wskazanej wysokości roszczenia, podczas gdy z uwagi na niewypowiedzenie się przez pozwanego co do tych twierdzeń, okoliczności powinny zostać uznane przez Sąd za przyznane;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, pozbawionej wszechstronnego i obiektywnego rozważenia całości materiału dowodowego i wyciągnięcia na tej wadliwej podstawie bezpodstawnych i niezgodnych z rzeczywistym stanem faktycznym wniosków leżących u podstaw wyroku, w szczególności przez bezpodstawne przyjęcie, że brak podpisu pozwanego na umowie stanowi o nieistnieniu stosunku zobowiązaniowego, w sytuacji gdy umowa ta była przez określony czas wykonywana, a pozwany faktu tego nie kwestionował.

Apelujący na podstawie art. 382 k.p.c. wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd Odwoławczy dowodu z przesłuchania w charakterze strony prezesa powodowej spółki na okoliczność wykonywania usług w zakresie preparatyki i przechowywania komórek macierzystych z krwi pępowinowej przez powódkę oraz brak jakichkolwiek zastrzeżeń w tej kwestii ze strony pozwanego, a także z dokumentów: kartoteki rozrachunków, nakazu zapłaty z dnia 22.09.2017 r. wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, sygn. akt VI Nc-e 1264822/17, postanowienia Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22.09.2017 r. oraz zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi A. K. zastępcy M. S. o prowadzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi M. G. na okoliczność ich treści, a w szczególności na okoliczność istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a powódką, a także brakiem kwestionowania tegoż stosunku przez stronę powodową.

W konsekwencji podniesionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.074,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne i czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. W konsekwencji, Sąd II instancji nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

Sąd Okręgowy pominął dowody, o których dopuszczenie wnosił powód w apelacji, gdyż były spóźnione. W ocenie Sądu skarżący nie udowodnił, iż potrzeba powołania się na nie wynika dopiero po zakończeniu postępowania przed

Sądem I instancji. Za nowe fakty i dowody w rozumieniu art. 381 k.p.c. należy uznać takie, które nie istniały wcześniej lub o których istnieniu stronie nie było wiadomo w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. W świetle uregulowań art. 381 k.p.c., strona, która powołuje w postępowaniu apelacyjnym nowe fakty lub dowody powinna wykazać, że nie mogła ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji lub że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona powinna przynajmniej uprawdopodobnić wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 381 k.p.c. dotyczyły zdarzeń, które zaistniały po wydaniu orzeczenia przez sąd I instancji, a więc ich powołanie w tamtym postępowaniu nie było możliwe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 lutego 2019 roku, I AGa 317/18, publ. LEX nr 2693434).

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że wprowadzone przez art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Zatem w procesie cywilnym, który kończy się wydaniem wyroku zaocznej podstawą faktyczną wyroku, co do zasady jest konstruowana w oparciu o okoliczności faktyczne podane przez powoda (w pozwie lub dalszych pismach procesowych, pod warunkiem doręczenia ich pozwanemu przed rozprawą zaoczną). Domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda o faktach zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Nie ulega też wątpliwości, że wobec treści art. 339 § 2 k.p.c. i objęcia domniemaniem prawdziwości jedynie sfery ustaleń faktycznych, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. Należy podkreślić, że Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznej oddalającego powództwo.

Wobec wystąpienia w sprawie uzasadnionych wątpliwości, Sąd Rejonowy zasadnie nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda i oddalił powództwo. Zgodzić należy się z twierdzeniem powoda, iż przedstawił fakt zawarcia i wykonywania umowy numer (...) z dnia 30 marca 2005 r., jednakże powód zdaje się nie zauważać, iż fakty te dotyczyły zawarcia umowy z inną osobą niż pozwany. Zatem przedstawione fakty budziły uzasadnione wątpliwości. Z tych względów zarzut naruszenia art. 339 k.p.c. był niezasadny.

Nie daje się obronić zarzut naruszenia art. 230 k.p.c.

W myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Uznanie za przyznane w sposób dorozumiany przytaczanych faktów przez przeciwnika strony powołującej fakt w procesie jest dopuszczalne jedynie na podstawie wyniku całej rozprawy. Zastosowanie normy art. 230 k.p.c. jest możliwe wówczas, gdy brak wypowiedzi strony co do faktów może być na podstawie jej stanowiska poczytany jako jednoznaczny wyraz nieistnienia w tym zakresie sporu ze stroną przeciwną. Innymi słowy w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do faktów przytoczonych przez stronę przeciwną, sąd nie może tylko z tej przyczyny uznać tych faktów za przyznane. Zastosowanie art. 230 k.p.c. jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd weźmie pod uwagę wynik całej rozprawy, co oznacza, że sąd musi powziąć - na podstawie wyniku całej rozprawy, czyli wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego - przekonanie, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. W razie wątpliwości nie można stosować przepisu art. 230 k.p.c.

W niniejszej sprawie wskazane wątpliwości zaistniały. Należy jeszcze raz podkreślić, iż pozwany M. G. nie był stroną umowy z powodem. Jednocześnie należy wskazać, że pozwany nie odbierał kierowanej do niego korespondencji, zatem nie zapoznał się z treścią pozwu i kierowanych do niego pism procesowym oraz zawiadomień. Choć w świetle przepisów postępowania cywilnego doręczenie takie jest skuteczne, na gruncie normy art. 230 k.p.c. nie może doprowadzić do przekonania, że pozwany nie zamierzał i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez powoda. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy, biorąc pod uwagę wynik całej sprawy i powstałe wątpliwości, nie mógł uznać za przyznane w sposób dorozumiany twierdzeń powoda.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd dokonał błędnej oceny materiału dowodowego przez przyjęcie, że brak podpisu pozwanego na umowie stanowi o nieistnieniu stosunku zobowiązaniowego, w sytuacji gdy umowa ta była przez określony czas wykonywana, a pozwany faktu tego nie kwestionował. Jak wynika z załączonego do akt sprawy odpisu umowy, stroną umowy jest powód oraz A. G.. W treści umowy został wskazany również M. G., jednakże umowa nie została przez niego podpisana. W orzecznictwie istnieje ugruntowane stanowisko, iż brak na umowie podpisu jednej strony nie oznacza, że nie została ona skutecznie zawarta, umowa bowiem może być zawarta w sposób konkludentny. Niemniej, w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia, iż nie doszło do zawarcia umowy ze względu na brak podpisu jednej ze stron. Umowa ta zawiera bowiem podpisy stron umowy, którymi są (...) spółka z o.o. oraz A. G. i jest skuteczna wobec nich. Natomiast brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż M. G. jest stroną umowy pomimo niezłożenia na niej podpisu. Fakt, iż umowa była przez określony czas wykonywana nie jest również podstawą do przyjęcia, że stroną umowy był pozwany, bowiem powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, iż to właśnie M. G. wykonywał umowę, a nie jej strona, tj. A. G..

Wobec wyżej wskazanej argumentacji należy stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia powód wskazał, iż zgodnie z art. 922 k.p.c. w zw. z art. 931 k.p.c. na M. G. z chwilą śmierci jego żony A. G. przeszły prawa i obowiązki majątkowe zmarłej, a zatem pozwany jako spadkobierca ustawowy ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe zmarłej żony. Niemniej powód nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie okoliczności śmierci żony pozwanego, jak również nabycia po niej spadku, zatem nie podołał ciężarowi dowodu określonego w art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powoda apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.